

Përkufizimi biblik i justifikimit

Arsyetimi biblik nuk është një akt gjyqësor. Nuk ka asnjë paralele midis drejtësisë së gjykatave njerëzore dhe drejtësisë së Zotit. Arsyetimi i Zotit vjen nga një veprim krijues i Zotit, përmes të cilit krijohet një njeri i ri sipas Zotit me drejtësi dhe shenjtëri të vërtetë (Efesianëve 4:24). Arsyetimi biblik nuk i ngjan një akti gjyqësor, sepse edhe në një gjykatë njerëzore pala fajtores nuk është parë e pafajshme.

Përkufizimi biblik i justifikimit

JUSTIFIKIMI biblik i referohet kushtit të ri që u përket atyre që besojnë (prehen) në Krishtin përmes së vërtetës së ungjillit (besimit), si rezultat i një akti krijues të Zotit, dhe njeriu i gjeneruar tek Adami, fajtor para Zotit, pas duke vdekur me Krishtin është krijuar (bërë) një njeri i ri i drejtë, pa faj dhe ndëshkim

Dihet që fjalët 'e justifikuar' dhe 'drejtësi' janë përkthime të fjalëve të ngjashme greke (folja dikaioō, për të bërë, deklaruar drejt, për ligj; emër, dikaiosune, drejtësi; mbiemër, Dikaio, thjesht). Kur Zoti e justifikon njeriun është sepse Ai krijoi një njeri të ri, domethënë njeriu i ri është krijuar i drejtë dhe për këtë arsye Zoti e deklaroi atë të jetë i drejtë dhe i drejtë.

Një akt gjyqësor ose akt i butësisë nuk do të vendoste kurrë kushtin e drejtësisë (pafajësisë) që i përket krijesës së re. Njeriu i ri i gjeneruar në Krisht deklarohet vetëm sepse ai është në të vërtetë pa faj, domethënë njeriu i ri është bir i Bindjes, e cila bie në kontrast me gjendjen e tij të vjetër:

fajtor, i dënueshëm, bir i zemërimit dhe mosbindjes. Për shumë teologë, dhe midis tyre ne theksojmë E. H. Bancroft, justifikimi është:

‘Akti gjyqësor i Zotit, me anë të të cilit ai që vendos besimin e tij te Krishti shpallet i drejtë në sytë e Tij dhe i lirë nga çdo faj dhe ndëshkim’ □□Bancroft, Emery H., Elementary Theology, 3rd Ed, 1960, Përshtypja e Dhjetë , 2001, Editora Batista Regular, Faqja 255.

Për Scofield, edhe pse i justifikuar, besimtari është akoma mëkatar. Zoti e trajton atë si të drejtë, por kjo nuk do të thotë që Zoti e bën dikë të drejtë.

“Përligjja është një veprim i njohjes hyjnore dhe nuk do të thotë ta bësh një person të drejtë” Scofield, C. I., Scofield Bible with References, Romakëve 3: 28.

Duket se justifikimi nuk është një akt gjyqësor. Nuk ka asnjë paralele midis drejtësisë së gjykatave njerëzore dhe drejtësisë së Zotit. Arsyetimi vjen nga një akt krijues i Zotit, përmes të cilit gjenerohet njeriu i ri, sipas Zotit në drejtësi dhe shenjtëri të vërtetë (Efesianëve 4:24). Arsyetimi nuk është një akt gjyqësor, sepse edhe në një gjykatë njerëzore personi fajtor nuk mund të deklarohet i pafajshëm.

Justifikimi bëhet përmes së vërtetës së ungjillit, domethënë përmes besimit (ungjillit) që iu dha dikur shenjtorëve. Nuk është ‘besimi’ që njeriu depoziton te Zoti që e justifikon atë, por justifikimi vjen nga message mesazhi i ungjillit ‘(besimi) që përmban fuqinë që i jep jetë njeriut të ri (Rom. 1:16 -17).

Një fuqi e tillë u jepet atyre që besojnë (besim), domethënë ata që prehen në Krishtin, Ai që ka fuqinë t’i bëjë fëmijët e Adamit fëmijë për Vetë (Gjoni 1:12 -13). Kjo është arsyeja pse Pali thotë se drejtësia e Zotit është ‘besimi në besim’.

Për Scofield, Zoti nuk e bën një person të drejtë, por vetëm e

njuh dhe e trajton atë si të drejtë. Tani fjala e përkthyer me justifikim është të bësh, të bësh, të shpallësh të drejtë dhe duke krijuar njeriun e ri në Krishtin, Zoti i bën të gjitha gjërat të reja. Në Krishtin shfaqet një njeri i ri, me një gjendje të re dhe në një kohë të re!

Njeriu i ri është krijuar me drejtësi dhe shenjtëri të vërtetë, dhe për këtë arsye deklarata që Zoti bën bie mbi krijesën e re, kurrë mbi plakun e gjeneruar në Adam. Zoti nuk është njeriu që të gënjejë. Ai nuk deklaron gënjeshtër. Vetëm të drejtët shpallen të drejtë. Nëse Zoti e njeh dhe e shpall një person të drejtë, edhe pse nuk ishte i tillë, nuk do të ishte e vërtetë.

Sidoqoftë, ne e dimë që Zoti është i vërtetë dhe nuk do të vendoste një gënjeshtër:

“Kështu që për dy gjëra të pandryshueshme, në të cilat është e pamundur të gënjejë Zoti, të kemi ngushëllim të patundur, ne që gjejmë strehën tonë për të ruajtur shpresën e propozuar” (Hebr. 6:18).

Louis Berkhof në Teologjinë e tij Sistematike përcakton justifikimin si një akt gjyqësor, i cili ndryshon nga konsideratat e mësipërme:

“Përligjja është një veprim gjyqësor i Zotit, në të cilin Ai deklaron, bazuar në drejtësinë e Jezu Krishtit, se të gjitha pretendimet e ligjit [si në aspektin e asaj që Ligji kërkon prej nesh në formën e bindjes pozitive dhe gjykimit të mëkatarit për dënimin dhe vdekjen] janë të kënaqur me një shikim ndaj mëkatarit “. Idem

Ashtu si në një gjykatë njerëzore personi fajtor nuk mund të lirohet ose të mos ndëshkohet, ashtu edhe Zoti nuk i justifikon të ligjtë, sepse një veprim i tillë do të ishte padrejtësi.

“Ju do të largoheni nga fjalët e gënjeshtres dhe nuk do të

vrisni të pafajshmin dhe të drejtin; sepse unë nuk do të justifikoj të pabesin “(Da 23: 7).

Kjo është arsyeja pse kur beson në Krishtin, njeriu vdes me Krishtin, sepse ndëshkimi i vendosur nuk mund të kalojë nga personi i shkelësit (Rom. 7: 4). Vetëm ai që ka vdekur është i justifikuar nga mëkati. “Sepse ai që ka vdekur është i shfajësuar nga mëkati” (Rom. 6: 7).

Kjo do të thotë që Zoti kurrë nuk i shpall të ligjtë të drejtë, domethënë njerëzit e lindur pas farës së Adamit nuk do të justifikohen kurrë nga Zoti. Vetëm ata që kanë lindur përsëri në Krisht janë shpallur të drejtë, sepse ata vdiqën me Krishtin dhe një krijesë e re ringjallet.

Zoti deklaroi vetëm të drejtë ata që ringjallen së vdekuri me Krishtin, për të një njeri i ri është mbjellë sipas farës së pakorruptueshme, fara e Adamit të fundit: Krishti (Is 61: 3).